

Erdély

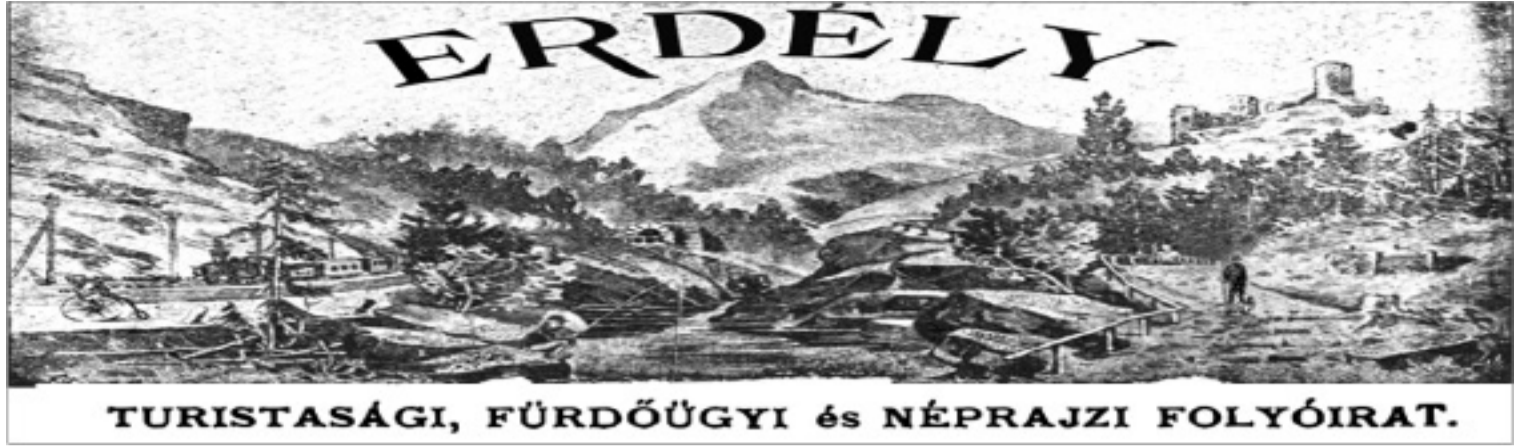
ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Új sorozat, 192. szám
2024/8.Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 Értesítője

Szerkesztőség (info@ekokolozsvar.ro):

Kismihály Boglárka,
Tóthpál Tamás.

Főmunkatárs: Pál Gyöngyi

A következő lapszám megjelenik:
2024. szeptember 13.

Forró nyárban a Bükk-erdő árnyas útjain

A kolozsvári Bükk-erdő és a Feleki-gerinc, a Hója- és a Bácsai-erdő, a Szelicse és Szászfenes közötti erdővel borított dombok számunkra valahogy megunhatatlanok, szívesen töltjük itt szabadidőnk egy részét kint a természetben, a tiszta levegőn, a csendben, távol a nagyváros forgalmától, fárasztó, zajos utcáitól. Minden alkalommal felfedezünk valami újat, szépet. Szeretünk ezekre a helyekre visszajárni. Szerencsések vagyunk, hogy városunkat erdők veszik körül, amiket könnyen meg tudunk közelíteni, ahova eljöhethetünk kikapcsolódni, felfrissülni. Látogassuk meg legalább minden évszakban, hiszen más-más képet fogunk látni, mások a színek, a virágok, vagy épp zöldül a táj, a fák, a növényzet, vagy éppen színesednek az őszi levelek, nyáron a hűvös, árnyékos utakra vágyunk, vagy a források hűs vizére, télen a fehér hó csikorog a talpunk alatt, szépek a fehérbe öltözött fák.

PÁL GYÖNGYI

Ezen a nyáron a meleg napok jóval meghaladták a sokévi átlagot, a július nagyon meleg volt, az augusztusi hőmérséklet is meghaladja nappal a 30 fokat, az éjszakák melegek, még az időnként lezúduló nyári záporok sem enyhítik a forróságot. Sokan kihasználják ezt az időszakot, hogy szabadságukat olyan helyeken töltsék, ahol elviselhetőbb a meleg. A nagy meleg nemigen csábít a gyalogtúrákra, hegymászásra. De sokan vettek részt a szatmári EKE által szervezett vándortáborban Aknasugatagon, ahol színes programkínálatból választhattak. Voltak, akik ebben a meleg nyárban, az Istenszéke 1381 méter magas csúcsára is felkapszkodtak, amely a Kelemen-havasok délnyugati részén található, de volt autóbusszal fűrdőtúra is Algyógyra. Akik nem hagyták el a várost, azoknak a kolozsvári Bükk-erdő árnyas útjaira szerveztünk gyalogos sétákat. Kellemes a nyári melegben az erdő árnyékos lombjai alatt kirándulni. Két túrát is terveztünk erre az időszakra úgy, hogy az útvonal nagy részét erdőben járjuk végig, érintve kedvelt kiránduló helyeinket.

Július 28-án a Bükki telep-től indultunk a már megszokott M16-os járással, tovább a Sáros-bükkön keresztül a Mikesi házak mellett levő Adrenalin Park felé vettük az irányt. A park nyáron nyitva van, így körbenézhattunk és elfogyaszthattunk egy kávét is. Sokat nem időztünk, indultunk, hogy bejárassuk a tervezett utat. Az előző nap esett, és reméltük, hogy a meleg előcsalogatja a gombákat. Az esőt a kiszáradt föld hamar beszívta, kevés volt ennyi csapadék a nagy meleg és szárazság után. Árnyékos úton haladtunk a rádiós ház felé, onnan tovább a gerincúton az Árpád-csúcs irányába, míg elértük a kék sávval jelzett turistautat, amely a Majláth-kúthoz visz. Szép ez az út, a legrégebbi jelzett turistaut a Bükkben, több mint 100 éves, szép sudár, egye-

nes szárú fák, igazi, szép erdő. Mivel északos az oldal és nedvesebb, még gombát is találunk: galambgombát és keserűt. Elértük a Majláth-kutat, mindig jó hideg a vize és bő a forrás vízhozama.

Ebédszünetet tartottunk és megbeszéltük a hazamenetelt, egy rövidebb és egy hosszabb változatot. Akik a rövidebb megoldást választják, a fehér békával jelzett tanösvényen lemennek a Sunny Hill szállóig, a szelicsei útra, a távolság a Majláth-kúttól körülbelül 1 km, onnan a 46L autóbussz órarend szerint közlekedik és a Hajnal negyeden keresztül lemegy a városba. Akik a hosszabb utat választják, tovább mennek a Sáros-bükk felé, majd a Péter úton és a Dióson keresztül leereszkednek a Monostor lakónegyedbe, ez még 6 km gyaloglást jelent. Kétfelé vált a csoport, mindenki ment az általa választott úton. Akkor még nem látszott, hogy változik az idő, így a Péter úton alaposan eláztatott egy kiadós nyári zápor, amely kisebb jégesővel is társult.

Csoportkép a Bivalyoson

Augusztus 10-én szintén az M16-os autóbusszal indultunk a Bükki telep, onnan a Sáros-bükk, és az Árpád-csúcs felé, de a túra útvonala más volt, mint az előző. Amióta nem jártunk a csúcson, egy új táblát állítottak Vf. Peana felirattal, a régi kitört tábla helyett. A csúcson régen kilátótorony állt, az EKE állította 1905-ben, ez sajnos az első világháborúban tönkrement. Később épült a katonai célokat szolgáló, messziről látható fa-építmény, ami az 1980-as évekre elkorhadott. A következő években padot és asztalt készítették a kirándulók a fák lombjai alatt.

A területet Csűrűlye falu (magánterület) állattenyésztőknek adta bérbe, akkor drótkerítéssel körbekerítették, juhokat tartottak, a kutyák többször is a kirándulókra támadtak. Az utóbbi időben a terület elhagyottan, üresen állt, de a kerítés maradt, benőtte a bozót és a gaz, amely eltakarja a kilátást. A sűrű bokrok közt átvágtunk a déli oldalon levő legelő felé, hogy láthassunk valamit a tájból dél és délnyugat irányba. A távolban, a látóhatár szélén – mivel szép, tiszta idő volt – kiemelkedett a Székelykő tömbje, tőle balra a Tordai-hasadék, jobbra

pedig az Aranyos völgyét szegélyező gerincek zárták be a látóhatárt. Nyugat felé a Gyalui-havasok látszottak. Az alattunk levő völgyben több kisebb erceskből jön létre a Mikesi-patak, amely a Mikesi-tóba folyik, a tavat tápláló patakok egyike. A felette levő gerincen halad az aszfaltozott út, amely a szelicsei útról ágazik le és egy szerpentinre vezet a Mikesi-tóhoz. Miután megcsodáltuk a tájat, északnak fordultunk, és a kék keresztrel jelzett ösvényen ereszkedtünk le a Bivalyos rétre. A réten levő tóban éveken ezelőtt még bivalyok fürdőztek, innen ered a hely elnevezése.

A rét szélén, a kivágott rönkökön, árnyékos, kényelmes ebédülőhelyet találtunk, de házáig még hosszú út várt ránk. A Dumbrava-gerincen, a kék kereszt jelzés tovább folytatódik és csatlakozik hozzá a piros háromszög is, amely adott pillanatban letér balra a Slamovics-ház tisztása felé. Rövid pihenő után tovább indultunk egy másik kedvelt, régi emlékeket felidéző tisztásra, a Brüll-kilátóra, ahonnan szép kilátás nyílik a Gorbó-patak völgyére és szemben velünk a Gorbó-gerincre. Ezek után még egy kedvelt hely maradt hátra, amit nem lehetett kihagyni, a Cérna-forrás tisztása. Ennél a forrásnál, bármilyen vékonyan csordogált is a vize, mindig fel tudtuk frissíteni a maradék ivóvizünket. Most is szükség lett volna rá a hosszú és meleg nap után, de a forrás cserbenhagyott, mert vize alig csepegett a hosszan tartó meleg és szárazság miatt. Alig tudtunk fogni fél pohár vizet.

A Brüll-kilátóról a Gorbó völgyét, a Gorbó-gerincet, a Havas-bükkét, a távolban pedig a Gyalui-havasokat is megcsodálhatjuk

Augusztusi hőség és váratlan események az egy híján húszéves Kós-teljesítménytúrán

A júliusi hőségriadós Vasvári teljesítménytúra után ismét arról számolhatunk be, hogy megdőlt az eddigi melegrekord, ez alkalommal az augusztus 17-i Kós-túrán, hiszen a résztvevők elmondása szerint ehhez hasonló forróságot még sosem tapasztaltak. Az egyik kerékpáros úgy fogalmazott, hogy legalább hat liter vizet megivott a Kolozsvár és Sztána közötti 53 km-es távon, a legszívósabb és legkeményebb túrázókat pedig szintén próbára tette az elviselhetetlen hőség. Ugyancsak a meleg számlájára írható, hogy néhányan szándékosan lerövidítették az általuk választott túraútvonalat, mások viszont rossz irányba indultak el, vagy útközben tévedtek el, így a végére több kilométert tettek meg, mint amennyi a nagykönyvben meg volt írva.

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

Rekord kevés jelentkező, majd hirtelen pálfordulás

Na de ne szaladjunk előre ilyen gyorsan, hiszen váratlan eseményekből és kihívásokból bőven kijutott a túrát megelőző egy-két héten is. Annak ellenére, hogy a másik három teljesítménytúrához képest a Kóst sikerült a legkorábban meghirdetnünk az esemény dátumához viszonyítva, nagyon lassan indult be a jelentkezés. Ráadásul július végén, augusztus elején az EKE Vándortáborban önkénteskedtünk, így egy hét szervezés teljesen kiesett, amikor pedig rápillantottam a jelentkezési listákra, szomorúan konstatáltam, hogy még csak 50-en vannak. Aztán amint ha zaértünk a táborból, próbáltam behozni az egy hetes lemaradást nemcsak a szervezés, hanem a promóválas terén is: rádiós interjúk, Facebook-hirdetés, sztorik és bejegyzések, körlevelek, potenciális résztvevők megkeresése személyesen – ergo, mindent bevettem, hogy sikerüljön megugrani a mágikus százaszt. Hivatalosan augusztus 7-én kellett volna lezárunk a jelentkezést, de akkor még csak a 80-at ütöttük meg, így kitöltük a határidőt augusztus 11-ig, vasárnap éjfélig. Sokat tanakodtunk, hogy mi történhetett, miért nem jelentkeznek az emberek, hiszen két évvel ezelőtt 148-an vettek részt, aztán rádőbentünk, hogy a hosszú hétvége miatt rengetegen elmene-külnek a városból, kihasználna a szabadnapokat, emellett a várható forrás sem javít a regisztrációs kedv serkentésén, s mivel tavaly nem tudtuk megszervezni a túrát a vándortábor miatt, biztosan néhányan már elszoktak az augusztusi teljesítménytúrázástól. Aztán csodával határos módon (vagy az égiek beavatkozásával) a meghosz-szabbított regisztrációs időszakban még 70-en beneveztek, így repestem az örömtől, hogy mégsem lesz hiábavaló a szervezés.

No, de ezzel még nem ért véget a kihívások sorozata, hiszen az útvonaljelzésre készülődve az egyik csapat kiesett betegség miatt, így ötven maradtunk a több mint 75 km-es táv kiszalagozására. Már-már kezdtem betörödni, hogy idén nem fogjuk tudni kijelezni a teljes távot, amikor péntek este csörgött a telefon: Szóke Enikő hívott, hogy a fia, Balázs, és a barátnője, Aliz szívesen besegít, mert amúgy is ki szerettek volna mozdulni valahova szombaton. Cuzdorion Tamás és Füzes Attila pedig annyira rendes volt, hogy az ál-

talam felajánlott három táv közül a leghosszabb, 20 km-est választották. Így a túra előtti szombaton sikerült kijelezni a gorbói országút és kalotánadasi út közötti szakaszt, valamint a 19/24 km-es túra és a 11/17 km-es túra Sztána körüli útvonalait. Keddre már csak a kolozsvári Hója-erdő és a gorbói országút közötti 21 km-es szakasz maradt, amit elvállalt Szóke Enikő biciklivel, viszont érthető módon nem szeretett volna egyedül útnak indulni, így gyorsan kellett mellé találnunk egy társat, aki végül Bozsoki Csaba lett. Az utolsó 2,5 km-es távot pedig a falumúzeumtól a Hója-erdő szélén levő kilátópontra elvállalta Venczel Enikő a lányával, Nórával, így sikerült teljesíteni a lehetetlenné tűnő küldetést. Ha viszont azt gondolná az olvasó, hogy ezzel minden kihívást kipipáltunk, listába szedve sorolom a további kihívásokat/feladatokat, amelyekkel idén rendszeresen próbára tették.

Kihívások és váratlan események sorozata a szervezési hajrában

1. Mivel felszedték a síneket és nem közlekedik a vonat Kolozsvár és Sztána között, a 22/27-es túraváltozatot törölnünk kellett, a 11/17-es változat útvonalát pedig módosítanunk kellett, hogy Sztána faluból induljon az állomás helyett. Ennek megfelelően a térképeket és a leírásokat is aktualizálnunk kellett, amelyben László Tamás és Virág Péter is segítségünkre volt

2. Ugyancsak a vonat hiánya miatt biztosítanunk kellett a reggeli és délutáni/esti buszos szállítást, valamint a kerékpárosok szállítását, hogy mindenki visszajuthasson Kolozsvárra. Ez maga után vonta a jelentkezési űrlapok módosítását is, amelyben ismét számíthattunk Márton Laci segítségére

3. Mivel a Kányafő utca még tavasszal beomlott és azóta sem fejeződtek be a javítási munkálatok, ki kellett találnunk, hogy merre szállítsuk fel a pontbírókat az ellenőrzőponthoz. Szerencsére Venczel Enikő és Szikszai Attila kiokoskodták a megoldást, így nem kellett fegyalogolnia Tatár Ferencnek és Várad Istvánnak

4. Lixandru Róbert, aki az elmúlt jó néhány évben teljesen önkéntesen és bérmentve, lelkiismeretesen vállalta a különböző nyomtatványok szerkesztését és aktualizálását (pl. térképek, rajtszámok, névkitűzők, molinók), idén költözés miatt sajnos nem tudott besegíteni, így gyorsan találnunk kellett valakit helyette, aki hajlandó átvállalni az említett feladatokat. Ez-

PÉTER ANIKÓ

Sztánáról három túraváltozat rajtolt

úton is nagy köszönet Könczey Elemérnek és Bogyor Tasnak (Idea Plus), akik a KMN-es hajrában is elvállalták a munkát.

5. Az eredeti jelentkezési határidő lejártát két nappal, hétfőn szembesültünk vele, hogy nem működik az online regisztráció, Márton Laci pedig az egyetlen személy, aki helyre tudta volna pofozni, épp Pádison kirándult csütörtökig. Skype képernyőmegosztással és távirányítással próbált segíteni, de nem sikerült helyrehozni a problémát, így addig is készítenem kellett egy ideiglenes jelentkezési űrlapot.

6. A túra hetén, szerdán jött a váratlan hír Daray Attiláéktól, miszerint felborult a családi programjuk, és szombaton muszáj otthon lenniük egy csoport érkezése miatt, így nem tudják vállalni a pontbíráskodást a Riszeg-tetőn. Az első sokk után nagyon sajnáltam szegényeket, mert tudtam, hogy mennyire szívügyüknek érzik az EKE tevékenységét, s amikor csak tehetik, segítenek a szervezésben, emellett nagyon várták már a túrát, Marci fiával hetek óta készültek rá. Bár felajánlotta, hogy szívesen elvállalja a pontbírók reggeli szállítását, próbáltunk ideálisabb megoldást találni, hogy ne kelljen csak emiatt kijönnie Kolozsvárról. A probléma hamarabb megoldódott, mint reméltem volna: Starmüller Éva elvállalta a pontbíráskodást Werczberger Lacival, s mivel még bőven volt hely a reggeli buszon, azzal ki tudtak jönni Sztánáig, onnan pedig Boér Botond szállította el őket.

7. Csütörtökön hív egy ismeretlen szám, felveszem, majd egy kedves hölgy, Kovács Edit közli velem, hogy a túraútvonalunk áthalad az ő területükön, ahol szürkemarhákat tenyésztenek (a szarvuk hosszúsága fél méternél kezdődik), s mivel az állatok nincsenek hozzászokva az emberek közelségéhez, nagyon tartanak az esetleges balesettől. Mély levegőt veszek, bocsánatot kérek, s szabadkozom, hogy emlékezetem szerint két évvel ezelőtt még nem volt ott villanypásztor, a túra pedig tizenkilenc éve ott halad el, s nem tudjuk módosítani az útvonalat az utolsó száz méteren. Nagyon kedves és együttműködő, felajánlja, hogy ők is szívesen kimennének a túra napján figyel-

meztetni a résztvevőket, de épp nyaralni indulnak, és már nem tudják megváltoztatni a programjukat. Végül arra jutunk, hogy ők kitesznek néhány figyelemfelkeltő feliratot, mi pedig körlevélben értesítjük a résztvevőket, hogy legyenek elővigyázatosak.

8. Ugyancsak ezen a napon üzenetet küldök ifj. Ambrus Tibinek, hogy ha lehetséges, pénteken elvonnék tőlük néhány láda sört, s akárcsak előző években, a célban árusítanánk a szomszagos túrázóknak. Gyorsan visszajelez, hogy a lerakatuk sajnos már január óta bezárt (már csak ez hiányzott), de tud ajánlani egy-két helyet, ahol előnyös áron beszerezhetjük az italokat.

A listát pedig folytathatnánk, hiszen ez alkalommal is voltak néhányan, akik pár nappal a túra előtt jelentkeztek be, mi viszont kivételesen nagyon örültünk nekik, hiszen még egy kicsit feljebb tornázhattuk a résztvevők számát, így végül 134 túrázót vártunk a szombat reggeli rajtnál.

Pénteken a szokásoshoz képest jóval hamarabb, már délután négyre sikerül befejezni a pakolást az irodában, de így is hét óra lesz belőle, amíg két autóval útnak indulunk, s még Bácsban is meg kell állnunk a sörök miatt, utána pedig Zsobokon kipakolni a kellekeket. Mire Sztánára érünk, már kezd sötétedni, nekünk viszont még kétszer kell fordulnunk az autóval, hogy minden kelleket átszállítsunk a régi állomáshoz közeli Szentimrei-villához. Természetesen út közben még néhány táblát is ki kell helyeznünk, így tíz óra is elmúlik, amire felszusszanhatunk. Házigazdáink, Szabó Zsolt és Szász Csilla, kedvesen fogadnak minket, s még egyszer rákérdeznek, hogy marad-e a 160 adag puliszka. Ők azok, akik nélkül nem is lenne Kós-túra, hiszen emellett, hogy felajánlják a villát a cél helyszínéül, még a túrók-tejfölös-tepertős puliszka elkészítését is lelkesen vállalják.

Hőség, eltévedt túrázók és rekordmennyiségű vízfogyasztás

Első felvonás. Szombat reggel minden simán megy, időben berünk a faluba, ahol az Ádám

Gábor és Láng Emese által szállított önkéntesek már készenlétben állnak: a Csiga-domb és Kispetri ellenőrzőpontok bíróját Boér Botond szállítja tovább, majd a Riszeg-tetős csapat következik, a többiek pedig berendezkednek a rajtnál. Először a 19/24, illetve a 11/17 km-es gyalogos túraváltozat résztvevőit indítják útnak, 10 órakor pedig következnek a K33-Alszeg kerékpáros résztvevői. A hosszú gyalogos és kerékpáros túraváltozatok résztvevői ennél sokkal korábban, 6.30 és 7.30 között indultak Kolozsvárról, a Kakasos templomtól. Egyszer csak halnak szől Cuzdorion Tamás, hogy a haverjának, Andrásnak éjszaka később a repülője, s emiatt át-aludta a reggeli busz indulását. Gyorsan írok Berecz Gyöngyinek, hogy lesz egy plusz utasuk Zsobokig, probléma megoldva. A rajtolók nagy része útnak indult már, mi kellemesen beszélgetünk Kasza Izával, Láng Emesével és Péter Anikóval, miközben várjuk, hogy az utolsó család is átvegye az indítócsomagját. Amint megérkeznek, Emese csatlakozik hozzájuk, s elindulnak a 11/17 km-es útvonalon. Néhány perccel később egy apa a lányával leizzadva jön Kispetri irányából: kiderült, hogy véletlenül a 19/24 km-es útvonalon indultak el, s erre akkor jöttek rá, amikor a pontbírók nem találták a nevüket a résztvevői listán. Nagyon fáradtnak tűnnek, de azért tovább indulnak, ez alkalommal a helyes útvonalon. 11 óra magasságában csörög a telefonom: Szikszai Attila kissé zaklatottan jelenti, hogy a Batori-hegyen túl hamar elfogyott a víz, az utolsóknak nem is jutott, náluk pedig, a Gorbói országút ellenőrzőpontnál szintén vészesen fogy, már csak két bödön maradt, s még legalább 30 résztvevőt várnak, így elszalad vizet és ropit vásárolni, aminek szintén nagy volt a keletje. Ezután következik a fél óras önvád, hogy miért nem adtam több vizet, miért nem gondoltam jobban át, hogy ebben a hőségben a megszokotthoz képest sokkal több fog fogyni, de már késő bánat...

Második felvonás. Dél körül megérkezik Czire Attila a Transylvanik túrabolttól, ő kedden jelentkezett be, hogy ha van rá lehetőség, szívesen kilátogatna Sztánára népszerűsíté-

ni az általa forgalmazott túraru-házatot és -felszerelést. Segítünk neki átpakolni a nagyrészt cipős dobozokból álló portékát a terepjáróba, majd két fordulással mindent felszállítunk a Szentimrei-villához. A Kispetri pontbírók, Okos-Rigó Ilona és Molnár Erzsébet is csatlakozik hozzánk, hiszen ők a továbbiakban a célban segítenek be Kasza Izával és Okos-Rigó Levivel együtt. Inentől kezdve felgyorsulnak az események: néhány felirat, molinó, szemeteszsák kihelyezése, italárusítás megszervezése, elkészül az első adag puliszka, amit meg is kóstolunk, találkozunk az apukával és a lányával, akik reggel rossz útvonalon indultak el, kiderül, hogy feladták, s inkább a fák árnyékában hűsölnek. Hamarosan jön a hír, hogy egy ötfős csapat két helyen is eltévedt, először Sztánáról kifele jövet, utána pedig a Varjúvárnál, ugyanis elindultak a Riszeg-tető felé egy általam feleslegesen kihelyezett tábla miatt. Szerencsére hamar rájöttek, hogy rossz úton járnak, így értesítették is a Csiga-domb pontbíróit, hogy fél óra múlva fent vannak, ha megvárják őket. Cseng a telefon, Balogh András résztvevőnk jelenti, hogy túratársával, az elsőéves geológus hallgató Botonddal szerencsésen átjutottak a villanypásztoron, nem támadták meg őket a szürkemarhák, s arra gondolt, hogy ha már ők ketten az utolsók, szívesen összeszedi a szalagjainkat. Megköszönöm a kedvességét, ugyanakkor felhívom a figyelmét, hogy a szalagszedés kissé időigényes, nehogy túlságosan lemaradjanak a többiekől. Nemsokára Berecz Gyöngyi hív telefonon, hogy Zsobokon is nagyon fogy a víz, kellene az utánpótlás, így alig ért vissza Botond a terepjáróval, ismét volán mögé kell ülnie. Közben lassan-lassan érkeznek az első túrázók, s még a nagyon tapasztalt gyalogosok, kerékpárosok is arra panaszkodnak, hogy idén milyen rossz szul bírták a meleg miatt. Sokan már le sem gurultak Zsobokra és Sztánára a Riszeg-tetőről a 62 km-es távot választva, hanem inkább az erdőn keresztül vezető rövidebb, 53 km-es túráváltozatot választották a villáig. Az Imecs testvérpárnak rövidíteniük kellett Kalotanádason keresztül, mert egyikük kerékpárját megviselte a cudar terep, de mások is választották ezt a rövidítést, például a Szélyes ház-

pár, hogy időben beérjenek a célba. Valamikor délután ismét csörög a telefonom, a szatmári résztvevők jelentik, hogy a Riszeg-tetőről lefele eltévedtek, s kijutottak a kalotanádasi útra. Javasolom nekik, hogy menjenek be Kalotanádasra, onnan pedig egy rövidítésen el fognak jutni a villáig. Ezután Starmüller Éva hív, hogy a Riszeg-tetőn is fogytán a víz, így gyorsan tárcsázom Botondot, hogy ha még Zsobokon van, vigyen fel onnan néhány bödönt a Riszegre. Újra Balogh András hív, a Gyerőfi-szöktetőn vannak épp, viszont két túratársuk eltévedt, s mögéjük került, így még szidást is kapott, hogy miért szedte le a szalagokat, így onnan kezdve inkább abbahagyja a szalagszedést...

Harmadik felvonás. Lassan délután 5 óra, véglegesítjük a buszos listát, én pedig egy kisebb csapattal elindulok lefele a faluba, hogy elérjük a hatórás buszt. Tőkés Tünde túraszolgálatos orvos hív, hogy egy úriembernek muszáj elérnie a buszt, mert még vissza kell vezetnie Békéscsabára, ha lehozza autóval, megvárjuk-e? Sztána központjába érve látom, hogy az ellenőrzőpontot bezárták Adám Gáborék, a biciklik egy része pedig fel lett pakolva, a buszon is ülnek már néhányan, amikor egy fiatal lány kissé kétségbeesett arccal sétál felém. Kiderül, hogy a Riszeg-tetőről lefele eltévedt, s nem találta a villához vezető utat, így inkább már lement Zsobokig, onnan pedig valahogy átkeveredett Sztána faluba. A szülei autója ott volt, azt mondta, hogy megvárja őket, most már nem jön fel a célba. Amikor viszont felérünk, kiderül, hogy a szülei aggodalmak közepette keresik a lányukat, s mivel nem találták a célban, elindultak vissza a faluba, viszont pont elkerültük egymást. Balogh András ismét hív, sajnos nagyon késve ért oda a jegenyei úthoz, így a pontbírók (Kerekes Kinga és Pop Hajnalka) nem engedik tovább a Riszeg-tető irányába, neki most véget ér a túra, de legalább hazaviszik Kingáék. Közben megérkezett a Szentimrei-villához a gyerővásárhelyi csapat (Ferenczi Juli, Sebe Klára Csilla, Szabó János, Tóth Annamari), s kiderül, hogy Balogh András mégiscsak leszedte a szalagokat az ellenőrzőpontig, s bár már hozzájuk is késve érkezett, ők még tovább engedték. Közben Silye Attila és Pócsai András csapata is

beér a célba, elmondásuk szerint nagyon igyekeztek, hogy utolsók legyenek, de nem sikerült nekik, mert még mindig van két személy a hosszú gyalogos távon, akikre várunk. Hívom egyiküket telefonon, jönnek lefele a Riszeg-tetőről, de egy ideje nem láttak szalagokat, talán eltévedtek. Gyorsan átküldöm a digitális nyomvonalat, szerencsére van a telefonjukon applikáció, amivel meg tudják nyitni, be is méri, hol vannak, így sikerül visszatárlniuk a helyes útvonalra. Mivel egyre inkább sötétedik, s vihar van készülöben, eljük szaladok, kis idő múlva pedig már hallom a hangjukat, így háromnegyed 9-re ők is épségben beérnek a célba. Lőrincz Ferit megkérem, hogy szállítsa őket haza, mert a buszt már nem érik el, Csabáért végül jön az ismerőse, így csak Ilonát kell hazaszállítani. Feri nagyon rendes, segít Czire Attilának is visszaszállítani a faluba a portékáit, utána pedig visszajön a többiekért, és fél 10 körül végre haza tudnak indulni...

Epilógus. *Micsoda nap volt* – összegzem magamban, hiszen amióta részt veszek a Kós-túra szervezésében, ennyi váratlan helyzettel még sosem találkoztam. Ugyanakkor elégtételt és hálát is érzek önkénteseinkért, azokért a kedves, segítőkész emberekért, akik nélkül idén sem tudtuk volna megvalósítani ezt a filmbe illő történetet. Azért is hálás vagyok, hogy a nagy hőség ellenére mindenki épségben célba ért, és nem kellett hívni a mentőt. Miközben a megmaradt puliszkat majszolom, már a vasárnapi szalagszedés logisztikáján kattog az agyam, hiszen csupán négyen maradtunk: Tamás, András, Botond és én. Épp a listát böngészve próbálom kikösködni, hogy melyik szakaszt kinek osszam ki, amikor megszólal Szabó Csilla, hogy amennyiben hazaviszük őt a biciklijével együtt, szívesen segít a szalagok leszedésében. Az ötleten felbátorodva Szabó Zsolt tündéri unokája, Júlia is elígérkezik segítőnek, hiszen az anyukájával amúgy is szerettek volna túrázni egyet vasárnap. Repes a szívem az örömtől, hogy menynyi vagány és segítőkész ember vesz körül, csupán meg kell látnom őket. Elalvás előtt még egyszer lejátszom magam előtt a nap kalandos esemény dömpingjét, majd szép lassan elmerülök az álmok világában...

132 résztvevő a rekord hőségben szervezett Kós-teljesítménytúrán

■ Bár az előző évekhez képest idén sokkal nehezebben indult be a jelentkezés a túrára, ráadásul pedig a hosszú hétvége, és a várható hőség is rendesen beakart, végül mégis 134-re duzzadt a sokáig 50-nél stagnáló létszám. Ebből négyen nem jelentek meg szombat reggel a kolozsvári és sztánai rajtoknál, viszont helyettük két személy bejelentkezett pluszban a helyszínen, így a végső létszám 132 lett. A legnépszerűbb túráváltozatnak a 19/24 km-es bizonyult, amelyet 45-en választottak. A leg-hosszabb 52/58 km-es gyalogos távon 27-en indultak útnak, míg az 53/62-es kerékpáron csupán eggyel kevesebben, 26-an. A 11/17 km-es, legrövidebb gyal-

gos változat idén Sztána faluból indult a sztánai állomás helyett, így kb. 1,5 km-rel meghosszabbodott mindkét útvonal, ezt 23 túrázó választotta, a K33-Alszeg elnevezésű kerékpáros útvonalra pedig 11 személy jelentkezett. Érdekességként megemlíthetjük, hogy a forróság miatt senki nem választotta a 17 km-es útvonalat, amely a Riszeg-tetőről levisz Zsobokra, az 52/58-as túráváltozat résztvevői közül pedig csupán egyetlen személy, Ţălu Ştefan teljesítette a hosszabb, 58 km-es távot, Zsobokot érintve. Az 52 km-es távot leggyorsabban, 9 óra 13 perc alatt teljesítő Szász Szivar - Tibor és Vincze-Jankó István 15.43-ra ért be a célba. A leggyorsabb keré-

páros, aki a hosszabb, 62 km-es távot teljesítette, Serény Tibor volt, ő 14.30-kor ért célba, két perc híján 7 órás menetidővel. Legfiatalabb kis túrázóink a 4 és fél éves Barabás Júlia, illetve az 5 éves Kilyén Melinda voltak a Gy11-es túráváltozaton, míg a legtöbb tavaszt megélt túrázó hölgy a 75 éves Csorba Anna (aki mellel pontbíráskodást is vállalt, mielőtt legyalogolta volna a 11 km-es távot), a legtapasztaltabb túrázó úr pedig Boér Imre volt az 52 km-es útvonalon. Minden résztvevőnek őszinte elismerés jár kitartásáért, hiszen a 33 (vagy még több) fokos hőségben óriási fizikai és mentális kihívást jelentett bármelyik táv teljesítése.

Szeptemberi bakancslista

- **Augusztus 31. (szombat):** Gyalogtúra a Páter-forráshoz (25 km, 500 m szintkülönbség). Találkozás a Tanítók háza mögötti M16-os megállóban 8.45 órakor. Szervező: Kiss János.
- **Augusztus 31. – szeptember 1. (szombat-vasárnap):** Kétnapos kerékpártúra Almásmező (Poiana Mărului) környékén a Cerna-folyó völgyében. Szükséges az előzetes bejelentkezés telefonon a túravezetőnél, ugyanis a csapat be fog kapcsolódni egy helyi rendezvénybe. Szervező: Kertész Levente.
- **Szeptember 4. (szerda):** Hagyományos séta a Páter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson.
- **Szeptember 7. (szombat):** Györgyfalvi-erdő – Nagy-Csolt – Patai sóstó (20 km, 450 m szintkülönbség). Találkozás 8.30 órakor a 20-as autóbussz Tanítók háza mögötti végállomásán. Visszatérés 17.05 órakor az M-45-ös autóbusszal. Szervező: Kiss János.
- **Szeptember 7–8. (szombat vasárnap):** Gyalogtúra a Buila-Vânturarița Nemzeti Parkban. Utazás kiskocsikkal, szombat este szállás a környéken. Szükséges az előzetes bejelentkezés telefonon a túravezetőnél. Szervező: Kertész Levente.
- **Szeptember 11. (szerda):** Hagyományos séta az István-forráshoz (9 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson.
- **Szeptember 14. (szombat):** Gyalogtúra 1600 m tengerszint feletti magasságon, az alábbi útvonalon: Buszkát – a Jára forrásai – Prislop-zóna – Tuskók-köve (Piatra Groşilor) – Spirukútja (Huda Groşilor) – Őreghavas (20 km, 500 m szintkülönbség). Utazás kiskocsikkal. Bejelentkezni telefonon szept. 11-ig. Szervező: Kiss János. ♦ Gyerekbarát biciklitúra a mezőségi Bánffy-kastélyokhoz (28 km) az alábbi útvonalon: Zsukiménes – Nemeszúk – Bonchida – Válaszút (válaszúti Bánffy-kastély) – Bonchida (bonchidai Bánffy-kastély) – Felsőzsúk (Kemény-kastély, ha belefér az időbe). Az útvonal nagyon könnyű és kellemes, így a család minden tagjának ajánljuk. Indulás reggel 9-kor Zsukiménes vonatállomása mögül, az Ecolor parkolójából. A kastélylátogatáshoz a jegyet a helyszínen lehet megvásárolni. Bejelentkezés előzetesen online. Szervezők: Filep Ingrid és László Tamás.
- **Szeptember 15. (vasárnap):** Gyalogtúra a Meleg-Szamos völgyében nemrég létrehozott látványos túraútvonalon (15 km, 700 m teljes szintemelkedés). Utazás kiskocsikkal. Bejelentkezés online. Szervező: Kertész Levente.
- **Szeptember 18. (szerda):** Hagyományos séta a Cerna-forráshoz (8 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson.
- **Szeptember 21–22. (szombat-vasárnap):** Ady Endre-emléktúrák Csucsá központtal. Utazás kiskocsikkal. Szállítás lehetséges a csucsai EKE-házban. **Szombaton:** Új utak lejárása a Csucsá – Körösfeketető központ – Osiole, Lac, Bogomir, Jdera, Deal tanyák – Csucsá útvonalon (20 km, 750 m szintkülönbség, menetidő 7 óra). **Vasárnap:** Vigyázó hegység előhegyei: Csucsá – Nagy-hegy – Edömér-tisztás és -gerinc – Prelak – Csucsá (20 km, 700 m szintkülönbség, menetidő 7 óra). Bejelentkezni telefonon szept. 18-ig. Szervező: Kiss János.
- **Szeptember 25. (szerda):** Hagyományos séta a Rejtett-forráshoz (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson.
- **Szeptember 28. (szombat):** Csonkatelep – Nádasszentmihály – Sárdi-rét – Évszázados tölgyfák – Türe – Magyargorbó (26 km, 500 m szintkülönbség, menetidő 9 óra). Indulás reggel 7.30-kor távolsági autóbusszal (M33) a Kisállomástól, visszautazás vonattal. Bejelentkezni telefonon szept. 19-ig. Szervező: Kiss János. ♦ Szakács Éva- és Krécsi Anikó-emléktúra a Patai sóstóhoz, fürdési lehetőséggel. Két útvonalból lehet választani:

1. Az IRA-tól gyalog. Találkozás 9 órakor a 6-os trolibusz végállomásánál. Szervező: Csorba Anna.

2. Az M13-as györgyfalvi autóbusszal. Találkozás 9.10 órakor a Tanítók háza mögötti, Posada utcai megállóban (az autóbussz 9.20 órakor indul). Szervező: Tóthpál Tamás. Vissza délután a sóstótól Patáig gyalog 2 km, onnan az M45-ös autóbusszal 17.05 órakor. Bejelentkezni telefonon a szervezőknél! ♦ Közmunka a várfalvi EKE-Várban. Bejelentkezés az eke@eke.ro e-mail-címen, vagy telefonon Veres Ágnesnél.

Ügyfélszolgálat

Keddől péntekig előzetes telefonos egyeztetés alapján (Kolozsvár, Magyar/21 Decembrie 1989 utca 116., az udvarban a bal oldali épület). Irodavezető: Kismihály Boglárka (0771-535848). Pénztár: az ügyfélszolgálati irodában. Figyelem! Szeptember 2–6. között irodánk zárva. További naprakész információk a honlapon (ekokolozsvar.ro) vagy az egyesület Facebook-oldalán (EKE – Kolozsvár 1891)

Túravezetők, szervezők elérhetőségei

Csorba Anna 0740-407652
Filep Ingrid 0744-751300
Kertész Levente 0740-082002
Kiss János 0364-807639
Tóthpál Tamás 0748-664821
Veres Ágnes 0723-159000
Elnök: Kovács Diószegi Zsuzsa 0747-070790
Irodavezető: Kismihály Boglárka 0771-535848